

ANİA BAK

Belly - talker

22/06 – 03/09/2022

Engastrimythos

(ἐγγαστρίμυθος, lit. "belly-talker"), a witchlike descendant of the ancient Sibyls or prophetesses. Engastrimythoi, often male, were ventriloquists who disguised their voices and made mantic utterances, as if a deity or demon were acting within and speaking through them. (The Oxford Dictionary of Byzantium)

Anna Bak's artistic practice is a constant movement from inside to outside and outside to inside. The found materials, pigments, fabric scraps and other, more mysterious elements come to light during transformations created by the artist's body. A body that constantly accumulates information and transforms itself under the influence of its own actions and relations with the matter used in those actions. The extremely sensitive exchange of impulses with the environment, its individual parts, their surface properties, structure, consistency and mutual interactions leads to the emergence of temporary, dynamic landscapes. The mysterious paintings and objects of the artist do not show a given place, do not represent its visual side, do not reflect its appearance, but tell, or more precisely, are a chronicle of its energy flows and habitation. They encompass the existence and histories of all the entities that have emerged and played their part in shaping the current state of affairs. The reconstruction of the relations present in a certain place happens through the intentional connection of one's own body with the fleeting constellations of the environment, the embodiment of relating things and creatures to each other, their interactions, the attitude towards themselves and their physicality.

In the past, people used to lie down in shallow graves, covered themselves with leaves and remained like that for a couple of days and nights. Others departed from the village and, in a small hut, being huddled in a foetal position, sank into the darkness of the night as deep as that before the first day. In this way, they came back to their place of origin, the belly of the Earth, the womb of the mythical Mother, from here, they returned born a second time with new knowledge, strength and destiny. This happened at a time when the moon was the time-keeper and the junctions of every existence occurred in a lunar style. Unlike the sun, which can be expected every day, the moon dies and disappears for a couple of nights to be reborn again gradually. The lunar pace offered time to transform.

The future then stretched from heaven to the deepest underground. People augured the course of upcoming events by the movement of birds in the sky. The flock, swirling in a seemingly chaotic choreography, at the time did nothing but was giving signs that could be read if you knew what's what. In those days, the belly talker would sit over a hole in the ground and foretell the future in telluric vapours. Prophets, oracles and soothsayers conveyed their prophecies in a state of trance or frenzy. Their delirious utterances were puzzling and easy to misconstrue. Obviously, they were only obscure and alien to external observers incapable of taking over the inner syntax of rapture.

Today's counterparts of prophecies enrapture with their technological grandeur, they impress with the complex essence of the information systems that generate them. Artificial intelligence, machine learning, big data analysis. In the novel "Locus Solus" by Raymond Roussel, there was a character who was a fortune teller using tarot cards made by a skilful watchmaker. In the deeper layers of each card, there was a mechanism that harnessed extremely flat insects to work. When the fortune teller was singing her song, the machine-controlled worms were moving, creating a haze of coloured smoke, and were responding with a melodious sound. *Imagination is everything*, probably also in terms of

designing information systems that create highly probable scenarios of what will happen today. Predicting the future was once possible thanks to fusion with the supernatural. In my naivety, I similarly perceive modern advanced programmes for building models of possible consumer behaviour, weather phenomena or the probability of crime. In my mind, powerful IT networks almost magically collect incredible amounts of data from the environment in real-time, which is analyzed on the fly by transforming algorithms. In my naïveté, I perceive the action of ancient oracles in the same way – oracles who came into contact with the deepest layers of the surrounding reality allowing them to speak. As a rule, I also see the artists' work in a similar way – *To help the world by revealing mystic truths.*

Changes dominate in the paintings and objects of Anna Bąk. Changes are an internal feature of their perception. Materials that come from different universes are subject to subtle and multiple transformations in them. They are dismembered, partially stripped of their old qualities and loaded with, or endowed with, new ones. The irregularities of the substances are neither uniform nor rhythmic here; it is the changing frequencies that determine the differential pulse of these polyrhythmic compositions. A dynamic vertical cut, slowing down in airy descent, strong colour neurostimulation, through to a collision with an almost tectonically striking hard frame. Each of these assemblages is a whole here and now, a separate world, which emerged from a series of meetings – violent collisions and gentle strokes. The driving force behind these events is sensory curiosity down to the molecular level. Movement towards the other, pursuit to be close and mutual transformation allow different phenomena to manifest a whole new being.

When confronted with these works, an insatiable sensual hunger and an irresistible temptation to contact are released from the deeper layers of memory. To lose oneself in physical devotion, rest in an embrace, perish to the outside world and completely sink into what is present. I am unable to recreate the extraordinary intensity of consciousness during which these works were generated. I can visit them, spend time with them, in which I listen to the voice from my gut and the "subject- and object-making dance, and the choreographer is a trickster." (Donna Haraway, *Staying with Trouble, Making Kin in the Chthulucene*. Chapter 7. *A Curious Practice*, p. 127).

Jakub Bąk

Ania Bąk (b. 1984, Poland) lives and works in Poznań.

Ania Bąk is a graduate of the Academy of Fine Arts in Łódź. In her artistic practice the artist uses various means of expression, from painting, sculpture to moving images and sounds. Through her works Ania Bąk attempts to reflect on how we have been trained to perceive and universalise only one objective dimension of reality. The artist proposes to cross beyond this threshold and speculates upon the perception of aesthetics as a multisensory action. Ania Bąk has recently exhibited at the Art Museum in Łódź in Poland, SKALA gallery in Poznań, Pracownia Portretu in Łódź, as well as on the occasion of the Art Fairs such as ARCO Madrid 2022.

The exhibition was organised with the support of Adam Mickiewicz Institute in Warsaw and under the patronage of the General Consulate of Poland in Milan and the Polish Institute in Rome.

ANIA BAK

Belly - talker

22/06 – 03/09/2022

Engastrimythos

(ἐγγαστρίμυθος, lit. "belly-talker"), a witchlike descendant of the ancient Sibyls or prophetesses. Engastrimythoi, often male, were ventriloquists who disguised their voices and made mantic utterances, as if a deity or demon were acting within and speaking through them. (The Oxford Dictionary of Byzantium)

La pratica artistica di Ania Bak è un costante movimento dall'interno all'esterno e dall'esterno all'interno. Materiali trovati, pigmenti, ritagli di tessuto e altri elementi più misteriosi vengono alla luce durante le trasformazioni create dal corpo dell'artista. Un corpo che accumula costantemente informazioni e si trasforma sotto l'influenza delle proprie azioni e delle relazioni con la materia utilizzata. Lo scambio estremamente sensibile di impulsi con l'ambiente, le sue singole parti, le loro proprietà superficiali, la struttura, la consistenza e le reciproche interazioni portano l'emersione di paesaggi temporanei e dinamici. I misteriosi dipinti e oggetti dell'artista non mostrano un determinato luogo, non ne rappresentano il lato visivo, non ne rispecchiano l'aspetto, ma raccontano, o più precisamente, sono una cronaca del proprio flusso di energia e della sua abitazione. Racchiudono l'esistenza e le storie di tutte le entità che sono emerse e hanno svolto la loro parte nel plasmare lo stato attuale delle cose. La ricostruzione delle relazioni presenti in un determinato luogo avviene attraverso l'intenzionale connessione del proprio corpo con le effimere costellazioni dell'ambiente, l'incarnazione del relazionarsi tra cose e creature, le loro interazioni tra loro, l'atteggiamento verso sé stessi e la loro fisicità.

In passato, le persone si sdraiavano in fosse poco profonde, si coprivano di foglie e rimanevano così per un paio di giorni e notti. Altri partirono dal villaggio e, in una piccola capanna, rannicchiati in posizione fetale, sprofondarono nella notte oscura come quella precedente al primo giorno. In questo modo sono tornati al loro luogo di origine, il ventre della Terra, il grembo della mitica Madre, da qui sono tornati, nati una seconda volta con nuova conoscenza, forza e destino. Ciò avveniva in un'epoca in cui la luna era il cronometrista e gli snodi di ogni esistenza avvenivano in stile lunare. A differenza del sole, che ci si può aspettare tutti i giorni, la luna muore e scompare per un paio di notti per rinascere gradualmente. Il ritmo lunare offriva il tempo di trasformarsi.

Il futuro si estendeva quindi dal cielo fino alle profondità sotterranee. La gente ha augurato il corso degli eventi imminenti dal movimento degli uccelli nel cielo. Lo stormo, vorticoso in una coreografia apparentemente caotica, in quel momento non faceva altro che dare segni che si potevano leggere se si sapeva cosa significassero. A quei tempi, il ventriloquo sedeva su un buco nel terreno e prediceva il futuro con vapori tellurici. Profeti, oracoli e indovini trasmettevano le loro profezie in uno stato di trance o di frenesia. Le loro espressioni deliranti erano sconcertanti e facili da fraintendere. Ovviamente, erano oscuri ed estranei solo agli osservatori esterni e incapaci di impossessarsi della sintassi interiore dell'estasi.

Le odierne controparti delle profezie rapiscono per la loro grandezza tecnologica, impressionano per l'essenza complessa dei sistemi informativi che le generano. Intelligenza artificiale, machine learning, big data analysis. Nel romanzo "Locus Solus" di Raymond Roussel c'era un personaggio che faceva l'indovino usando i tarocchi realizzati da un esperto orologiaio. Negli strati più profondi di ogni carta, c'era un meccanismo che sfruttava insetti estremamente piatti per funzionare. Quando l'indovino cantava la sua canzone, i vermi controllati dalla macchina si muovevano, creando una foschia di fumo colorato e rispondevano con un suono

eastcontemporary

melodioso. L'immaginazione è tutto, probabilmente anche in termini di progettazione di sistemi informativi che creano scenari altamente probabili di ciò che accadrà oggi. Prevedere il futuro era una volta possibile grazie alla fusione con il soprannaturale. Nella mia ingenuità, percepisco allo stesso modo i moderni programmi avanzati per la costruzione di modelli di possibile comportamento dei consumatori, fenomeni meteorologici o probabilità di criminalità. Nella mia mente, le potenti reti IT raccolgono quasi magicamente quantità incredibili di dati dall'ambiente in tempo reale, che vengono analizzati al volo e trasformati in algoritmi. Nella mia ingenuità, percepisco allo stesso modo l'azione degli antichi oracoli, che entravano in contatto con gli strati più profondi della realtà circostante permettendo loro di parlare. Di norma, vedo anche il lavoro degli artisti in un modo simile - *Aiutare il mondo rivelando verità mistiche*.

I cambiamenti dominano nei dipinti e negli oggetti di Anna Bąk. I cambiamenti sono una caratteristica interna della loro percezione. I materiali che provengono da diversi universi sono soggetti a sottili e multiple trasformazioni in essi. Sono smembrati, parzialmente spogliati delle loro vecchie qualità e caricati o dotati di nuovi. Le irregolarità delle sostanze non sono né uniformi né ritmiche qui; sono le frequenze variabili che determinano l'impulso differenziale di queste composizioni poliritmiche. Un taglio verticale dinamico, un rallentamento nella discesa ariosa, una forte neurostimolazione del colore, fino a una collisione con un telaio rigido quasi tettonicamente sorprendente. Ciascuno di questi assemblaggi è un intero qui e ora, un mondo separato, emerso da una serie di incontri: collisioni violente e carezze gentili. La forza trainante dietro questi eventi è la curiosità sensoriale fino ad un livello molecolare. Il movimento verso l'altro, la ricerca dell'essere vicini e la trasformazione reciproca consentono a fenomeni diversi di manifestare un essere completamente nuovo.

Di fronte a queste opere, un'insaziabile fame sensuale e un'irresistibile tentazione al contatto si liberano dagli strati più profondi della memoria. Perdersi nella devozione fisica, riposare in un abbraccio, perire nel mondo esterno e sprofondare completamente nel presente. Non riesco a ricreare la straordinaria intensità di coscienza durante la quale queste opere sono state generate. Posso visitarli, passare del tempo con loro, in cui ascolto la voce dal mio istinto e la "danza di creazione di soggetti e oggetti, e il coreografo è un imbroglione". (Donna Haraway, *Staying with Trouble, Making Kin in the Chthulucene*. Capitolo 7. *A Curious Practice*).

Jakub Bąk

Ania Bąk (b. 1984, Poland) vive e lavora a Poznań.

Ania Bąk si è laureata presso l'Accademia di Belle Arti di Łódź. Nella sua pratica artistica Bąk utilizza diversi mezzi di espressione, dalla pittura, alla scultura, alle immagini in movimento e ai suoni. Attraverso le sue opere Ania Bąk cerca di riflettere su come siamo stati addestrati a percepire e universalizzare solo una dimensione oggettiva della realtà. L'artista propone di superare questa soglia e riflette sulla percezione dell'estetica come azione multisensoriale. Ania Bąk ha recentemente esposto al Museo d'Arte a Łódź in Polonia, SKALA gallery a Poznań, Pracownia Portretu a Łódź, così come in occasione della fiera d'arte contemporanea ARCO Madrid 2022.

La mostra è stata organizzata con il sostegno dell'Istituto Adam Mickiewicz di Varsavia e con il patrocinio del Consolato Generale di Polonia a Milano e dell'Istituto Polacco di Roma.

ANIA BĄK

Belly - talker

22/06 – 03/09/2022

Engastrimythos

(ἐγγαστρίμυθος, lit. "belly-talker"), a witchlike descendant of the ancient Sibyls or prophetesses. Engastrimythoi, often male, were ventriloquists who disguised their voices and made mantic utterances, as if a deity or demon were acting within and speaking through them. (The Oxford Dictionary of Byzantium)

Praktyka artystyczna Anny Bąk jest ciągłym ruchem z wewnątrz na zewnątrz i odwrotnie. Znalezione materiały, pigmenty, strzępy tkanin i inne, bardziej tajemnicze elementy wychodzą na jaw w ciągu przeobrażeń dokonywanych przez ciało artystki. Ciało, które nieustannie akumuluje informacje i przekształca się pod wpływem własnych akcji oraz relacji z materią swych działań. Niezwykle czuła wymiana impulsów z otoczeniem, jego poszczególnymi częściami, ich właściwościami powierzchniowymi, strukturą, konsystencją oraz wzajemnymi interakcjami prowadzi do wyłonienia tymczasowych, dynamicznych pejzaży. Tajemnicze obrazy i obiekty artystki nie pokazują danego miejsca, nie reprezentują jego strony wizualnej, nie odzwierciedlają wyglądu, ale opowiadają, czy dokładniej są, kroniką jego życia i zamieszkiwania. Obejmują istnienia i historie wszelkich bytów, które pojawiły się i odegrały swą rolę w kształtowaniu aktualnego stanu rzeczy. Odtworzenie uobecnionych w konkretnym miejscu relacji odbywa się przez intencjonalne połączenie własnego ciała z ulotnymi konstelacjami środowiska, ucieleśnieniem odnoszenia się do siebie rzeczy i stworzeń, ich współdziałania ze sobą nawzajem, stosunku do samych siebie i swej fizyczności.

Kiedyś ludzie kładli się w płytkich grobach, przysypywali liśćmi i leżeli tak przez kilka dni i nocy. Inni oddalali się ze wsi i w niewielkim szalasie, skuleni w pozycji embrionalnej zatapiali się w mroku nocy, tak głębokim, jak ten sprzed pierwszego dnia. W ten sposób wracali do miejsca swego pochodzenia, brzucha Ziemi, łona mitycznej Matki, stąd wracali narodzeni po raz drugi, z nową wiedzą, siłą i przeznaczeniem. Działo się to w czasach, gdy księżyc wyznaczał czas i węzłowe punkty każdej egzystencji wydarzały się w stylu księżycowym. W przeciwieństwie do słońca, którego można się spodziewać każdego dnia, księżyc zamiera i znika na kilka nocy, by później stopniowo się odradzać. Lunarne tempo dawało czas na przeobrażenie.

Przyszłość rozciągała się wtedy od nieba aż po najgłębsze podziemia. Ludzie odczytywali bieg nadchodzących wydarzeń z ruchu ptaków na niebie. Kłębiące się w pozornie chaotycznej choreografii stado, nie robiło wówczas nic innego, jak tylko dawało znaki, które można było odczytać znajdując się na rzeczy. W tamtych czasach wyrocznia siadała nad otworem w ziemi i w tellurycznych oparach wieszczyla przyszłość. Wyrocznie, wiedźmy i wróżbici przekazywali swoje proroctwa w stanie transu lub gorączki. Ich deliryczne wypowiedzi były zagadkowe i łatwe do przeinaczenia. Oczywiście niejasne i obce były tylko dla zewnętrznych obserwatorów niezdolnych do przejęcia wewnętrznej syntaktyki uniesienia.

Dzisiejsze odpowiedniki przepowiedni zachwycają technologiczną wzniosłością, imponują złożoną istotą systemów informatycznych które je generują. Sztuczna inteligencja, maszynowe uczenie, analiza Big Data. W powieści „Locus Solus” Raymonda Roussela występowała postać wróżki przepowiadającej przyszłość z kart tarota wykonanych przez zręcznego zegarmistrza. W kolejnych warstwach każdej z kart znajdował się mechanizm zaprzęgający do pracy nadzwyczajnie płaskie insekty. Gdy wróżka śpiewała swą pieśń sterowane maszynowo robaki poruszały się wzbudzając mgiełkę barwnego dymu i odpowiadały melodyjnym dźwiękiem. *Wyobraźnia jest wszystkim*, prawdopodobnie również na gruncie projektowania systemów informatycznych, które mają dziś tworzyć wysoce prawdopodobne scenariusze tego, co będzie. Przewidywanie przyszłości, kiedyś było możliwe dzięki zespoleniu z nadprzyrodzonym. W swojej naiwności podobnie postrzegam współczesne zaawansowane programy do budowania modeli możliwych zachowań konsumentów, zjawisk

pogodowych, czy prawdopodobieństwa występowania przestępstw. W moich wyobrażeniach potężne sieci informatyczne w niemal magiczny sposób zbierają w czasie rzeczywistym nieprawdopodobne ilości danych z otoczenia, które są na bieżąco analizowane przez podlegające transformacji algorytmy. W swojej naiwności tak samo postrzegam działanie antycznych wyroczni, które wchodziły w kontakt z najgłębszymi pokładami otaczającej je rzeczywistości i pozwalały im przemówić. Co do zasady podobnie widzę też pracę artystów - *To help the world by revealing mystic truths.*

W obrazach i obiektach Anny Bąk dominują zmiany. Zmiany są wewnętrzną cechą ich postrzegania. Materiały, które pochodzą z odmiennych uniwersów, podlegają w nich subtelny i wielokrotnym transformacjom. Zostają rozczłonkowane, częściowo pozbawione dawnych właściwości i obarczone, lub obdarowane, nowymi. Nieregularności substancji nie są tu ani jednostajne, ani rytmiczne, to zmienne częstotliwości wyznaczają różnicujący puls tych polirytmicznych kompozycji. Dynamiczne pionowe cięcie, spowolnienie w zwiewnym opadaniu, silna neurostymulacja barwna, aż po zderzenie z niemal tektonicznie wybijającą się twardą ramą. Każdy z tych asamblaży to całe tu i teraz, osobny świat, wyłoniiony z serii różnorodnych spotkań - gwałtownych zderzeń i spokojnych muśnięć. Siłą napędową tych zdarzeń jest ciekawość zmysłowa sięgająca poziomu molekularnego. Ruch ku innemu, dążenie do bycia blisko i wzajemna przemiana pozwalają odmiennym zjawiskom wyłonić całkiem nowy byt.

W konfrontacji z tymi pracami z głębokich pokładów pamięci uwalnia się nienasycony zmysłowy głód i nieodparta pokusa kontaktu. Zatracić się w fizycznym oddaniu, spocząć w objęciach, zginąć dla świata zewnętrznego i kompletnie zatopić się w tym co obecne. Nie jestem w stanie odtworzyć niezwykłego natężenia świadomości w którym zostały wygenerowane te prace. Mogę się z nimi spotkać, spędzić z nimi czas, w którym wsłuchuję się w głos z trzewi a „podmiot i przedmiot tańczą, a choreograf jest oszustem.” (Donna Haraway, *Staying with trouble*, *A Curious Practice* s. 127)

Ania Bąk (ur. 1984, Poland) mieszka i pracuje w Poznaniu.

Ania Bąk jest absolwentką Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi. W swojej praktyce artystycznej artystka posługuje się różnymi środkami wyrazu, od malarstwa, rzeźby po ruchome obrazy i dźwięki. Ania Bąk w swoich pracach podejmuje próbę refleksji nad tym, jak nauczono nas postrzegać i uniwersalizować tylko jeden obiektywny wymiar rzeczywistości. Artysta proponuje przekroczenie tego progu i spekuluje na temat postrzegania estetyk jako działania multisensorycznego. Niedawno prace Ani Bąk zostały pokazane w Muzeum Sztuki w Łodzi, galerii SKALA w Poznaniu, Pracowni Portretu w Łodzi, a także przy okazji Targów Sztuki ARCO Madrid 2022.

Wystawa została zorganizowana przy wsparciu Instytutu Adama Mickiewicza w Warszawie i pod patronatem Konsulatu Generalnego RP w Mediolanie oraz Instytutu Polskiego w Rzymie.

